

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. Ž.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j. 13124/DS/2014/SR, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 3. 2016, č. j. 51 A 22/2014 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 2. 7. 2014, č. j. 2014/1491/SPR/SEV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 14. 8. 2014, č. j. 2014/1491/SPR/SEV) byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť dne 16. 1. 2014 v 09:35 hod., na silnici č. III/2013 v km 7,462, mezi obcemi Trutnov a Radeč, jako řidič s vozidlem zn. Škoda Octavia Combi, rzv. X, způsobil dopravní nehodu tím, že při

předjíždění jiných vozidel ohrozil řidičku Z. L., přijíždějícího protijedoucího vozidla zn. Citroen, rzv. X, kdy při následném brzdění došlo ke smyku vozidla a následnému střetu levého boku vozidla zn. Škoda s levou přední částí vozidla zn. Citroen. Tímto svým jednáním porušil § 4 písm. a), b) a § 17 odst. 5 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupky byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Stěžovateli byla rovněž uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] K námitce nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí o přestupku (neobsahuje popis skutku, jímž se měl stěžovatel dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu) krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že popis skutku o spáchání daného přestupku je ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečný, neboť zachycuje potřebné skutečnosti k vydání rozhodnutí o přestupku. Popis skutku obsahuje právně významné skutkové okolnosti, tedy to, že stěžovatel uvedeného dne, v daném místě a času, jako řidič osobního motorového vozidla, předjížděl jiná vozidla a při tom ohrozil řidičku protijedoucího vozidla. Ve výroku rozhodnutí jsou uvedena zákonná ustanovení, která tímto jednáním porušil [§ 17 odst. 5 písm. a), b) a c)], podle nichž řidič nesmí předjíždět: a) nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, b) jestliže by se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet, c) jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.

[4] Krajský soud neměl sebemenších pochyb o tom, že všechna tato zákonná ustanovení stěžovatel porušil a že se v jeho případě natolik vzájemně prolínají, že působí jako celek, který lze z popisu skutku z výroku rozhodnutí identifikovat tak, že stěžovatel při předjíždění ohrozil (omezil) protijedoucí řidičku natolik, až zapříčinil dopravní nehodu. K té došlo tak, že se stěžovatel nemohl při předjíždění bezpečně zařadit před předjížděná vozidla, což koresponduje i s jeho výpovědí. Z výroku lze učinit závěr, že stěžovatel předjížděl v místě, kde neměl před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která byla nutná k bezpečnému předjetí. Tato identifikace protiprávního jednání, naplňující skutkovou podstatu daných přestupků, byla ze strany prvoinstančního správního orgánu dostatečná. Lze si jistě představit i podrobnější výrok, nicméně i zpochybněný výrok z pohledu zákonnosti obstojí.

[5] Neoprávněnou shledal krajský soud rovněž námitku týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Stěžovatel brojil proti zjištění správních orgánů, že předjížděl v místě, kde je to obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Odkazoval se na fotodokumentaci a výpovědi svědků. Krajský soud nejprve poukázal na to, že stěžovatel po poučení správním orgánem o tom, že měl porušit § 17 odst. 5 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu, sám prohlásil, že si je vědom jejich porušení a nemá žádných návrhů na doplnění spisu nebo provedení změn. V žalobě dále uváděl, že „*[p]rávě úřední záznam, s jehož provedením jako důkazu žalobce souhlasí, dává nejvěrohodnější svědectví o skutkovém průběhu, neboť vzpomínky žalobce nebyly v tu chvíli nijak deformovány (vlivem běhu času).*“ A právě v tomto úředním záznamu stěžovatel výslovně uvedl, že „*dopravní nehodu jsem způsobil já a to tím, že při dokončování předjíždění jsem dostatečně a bezpečně nezvládl předjížděcí manévr. Došlo ke smyku vozidla a následně výše popisované dopravní nehodě.*“

[6] Ku prospěchu stěžovatele nesvědčily ani výpovědi svědků. Svědek P. K. vypověděl, že „*na rovince mě předjelo jedno vozidlo, a pak za ním vozidlo Škoda Octávia. To jsme se blížili k pravotočivé zatáčce, pak už to nemohl stihnout. V protisměru vyjelo auto a došlo ke střetu.*“ Na výslovnou otázku, zda se stěžovatel mohl bezpečně zařadit před předjížděná auta, svědek odpověděl, že nikoliv. Na další z otázek, zda měl stěžovatel před sebe dostatečný rozhled, svědek sice odpověděl, že ano, otázkou ovšem je o výhledu na co a v kterou chvíli svědek mluvil. Dle krajského soudu svědek nepochybně mluvil o výhledu na náhle se objevivší vozidlo zn. Citroen v protisměru, protože svědek dále ve své výpovědi pokračoval tím, že stěžovatel začal intenzívně brzdit, aby se zařadil před předjížděné auto. Tomu odpovídají blokovací stopy vozidla řízeného stěžovatelem v protisměrné části komunikace a při jejím levém okraji, jejichž existenci nevysvětlil. Svědectví svědka P. K. odpovídá i výpověď poškozené Z. L., která po vyjetí ze zatáčky spatřila automobil řízený stěžovatelem ve svém jízdním pruhu v protisměru.

[7] Stěžovatel dále zpochybňoval svědectví P. K. tím, že jeho odpovědi byly strohé. Krajský soud neměl námitku za oprávněnou, neboť odpovědi byly přiléhavými k položeným otázkám. V žalobě si rovněž pohrával s čísly (o rychlosti vozidel, jejich pozici), jimiž zpochybňoval výpověď svědka P. K., zejména v tom směru, zda vůbec mohl vidět celý předjížděcí manévr. Uvedl, že vozidla před ním jela rychlostí cca 80 km/h, a že mezi nimi byl minimální rozestup 40 m. On sám jel rychlostí 90 km/h. Uvedenými úvahami inspiroval krajský soud k položení si otázky, jakou dráhu musel za daných údajů ujet, aby se dostal alespoň na úroveň druhého z předjížděných vozidel.

[8] Smyslem této otázky si bylo ověřit, jaký měl vůbec výhled sám stěžovatel, než začal předjíždět, zda se rozhodl předjíždět ve správnou dobu, tj. zda měl správný odhad, souladný s § 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí předjíždět, nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí. Na základě provedeného výpočtu krajský soud dospěl k závěru, že pokud by stěžovatel dodržoval předpisy o nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě (90km/h), pak by při této rychlosti musel ujet dráhu 518 m, aby druhé z předjížděných osobních automobilů alespoň dojel, nikoliv ještě předjel, a tedy před zahájením předjížděcího manévru by musel mít na takovouto vzdálenost i výhled. A to samozřejmě neměl, jak si soud ověřil i na internetovém portálu www.mapy.cz. Od hranice horizontu komunikace ve směru od Starého Rokytníku na Radeč, do zatáčky, za kterou došlo ke střetu vozidel, je totiž vzdálenost cca jen 360 m. I tento podpůrný výpočet a učiněná zjištění svědčí závěru, že stěžovatel porušil při předjíždění výše uvedené předpisy o provozu na pozemních komunikacích.

[9] Stěžovateli ovšem nesvědčí ani svědecká výpověď O. M., neboť ten k věci vypověděl:„*Jel jsem od Trutnova, kdy mě při výjezdu z lesejka předjelo černé auto, které jelo rychle. Dojel jsem na rovinku, před zatáčku, kdy mě dojelo vozidlo Škoda, které mě začalo předjíždět a když jsem si ho všimnul, tak bylo na levé straně, pak následuje rovinka, vozidlo jelo po levé straně. V tom okamžiku jelo v protisměru vozidlo Citroen. Řidič vozidla Škoda strhnul řízení, aby se dostal zpět vpravo. Vozidlo šlo do smyku, kdy při vyrovnávání došlo ke střetu s protijedoucím vozidlem. Škodovka se po střetu srovnala a pokračovala rovně ve směru jízdy. Vozidlo Citroen vyletělo ze silnice, přetočilo se přes střechu, zůstalo na kolách v poli...*“ Z uvedeného svědectví plyne totéž, co ze svědectví dalších svědků, tedy skutečnost, že stěžovatel byl při předjíždění v době, kdy proti němu vyjelo zpoza zatáčky v protisměru

osobní auto řízené Z. L., v protisměru, a že to, co následovalo poté, mělo příčinu v jeho chybném předjíždění.

[10] Vzhledem k uvedenému krajský soud uzavřel, že skutkový stav věci byl zjištěn úplně a nedává žádné pochybnosti o tom, že se stěžovatel přestupku dopustil.

[11] Námitku, dle které mu nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí před tím, než bylo vydáno, krajský soud zamítl. Ze spisu bylo ověřeno, že stěžovatel byl k projednání přestupku předvolán dopisem ze dne 10. 4. 2014. V něm mu správní orgán kromě sdělení obvinění z přestupku dal zároveň příslušná poučení pro jednání nařízené na den 12. 5. 2014, včetně toho, že má podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), právo se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Stěžovatel se jednání dne 12. 5. 2014 zúčastnil. Správní orgán se rozhodl i pro výslech řidičů předjížděných motorových vozidel, proto odročil jednání na den 2. 6. 2014, což vzal stěžovatel na vědomí. Zúčastnil se jednání před správním orgánem znovu dne 2. 6. 2014, kdy byli vyslechnuti svědci P. K. a O. M. Neměl na svědky žádných otázek, přičemž na otázku, zda chce předvolat nějaké další svědky, navrhnout důkazy, doplnit spisový materiál apod. odpověděl, že nikoliv. Byl znovu seznámen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro rozhodnutí. V posledním odstavci protokolu sepsaného dne 2. 6. 2014 je uvedeno, že: „*Vzhledem k povaze přestupku a po zhodnocení všech důkazních prostředků, správní orgán zašle obviněnému písemné rozhodnutí o přestupku na kontaktní adresu, kterou obviněný uvedl ve svých nacionáliích (do místa jeho trvalého bydliště). Obviněný byl poučen, že pokud si rozhodnutí o přestupku ve stanovené lhůtě nevyzvedne, bude postupováno v souladu s ustanovení § 24 správního řádu.*“ Stěžovatel tento protokol podepsal s tím, že jej četl a s jeho obsahem souhlasí.

[12] Krajský soud uzavřel, že stěžovateli se dostalo všech potřebných procesních poučení a po skončení dokazování odcházel z jednání s tím, že již bude následovat rozhodnutí ve věci, přičemž byl zároveň informován o tom, kam mu bude rozhodnutí doručeno.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[13] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[14] Uvádí, že nelze směšovat právní a skutkovou kvalifikaci, a to zejména v řízení o přestupku dle zákona o silničním provozu, kde skutková a právní kvalifikace nemusí vždy korespondovat, přičemž takové určení může mít vliv i na další určení sankcí. Např. se řidič může dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že překročí rychlost v obci do 20 km/h, přičemž v takovém případě se provede záznam dvou bodů. Řidič se však může dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona (tj. shodně právně kvalifikovaného) i překročením rychlosti v obci do 5 km/h, za který se neprovede záznam žádného bodu. Stejně tak neoprávněné předjíždění vozidla může být kvalifikováno jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, nebo také písm. k) téhož zákona. Proto nelze bagatelizovat absenci řádné skutkové kvalifikace ve výroku rozhodnutí.

[15] Rozhodnutí je koncipováno tak, že přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu se měl stěžovatel dopustit tím, že dne ..., na silnici ..., způsobil dopravní nehodu ... Uvedeného přestupku se však nelze dopustit způsobením dopravní nehody, dokonce ani tím, že řidič způsobí nehodu při předjíždění, ale pouze předjížděním vozidla v případech, ve kterých je to zákonem zakázáno.

[16] Úvaha krajského soudu, dle které z výroku rozhodnutí vyplývají veškeré okolnosti spáchání přestupku, může být sice pravdivá, ale nereflektuje žalobní námitku, a sice že není jednoznačně zřejmé, jakým konkrétním jednáním měl stěžovatel spáchat přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 silničního zákona. Relevantní není ani poukaz na ustanovení zákona o silničním provozu, ve kterém je obsažena právní povinnost, kterou měl stěžovatel porušit. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je totiž souhrnně uvedeno, že se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k), písm. h) a písm. f) bod 7 silničního zákona. Následně je uvedeno, že tímto svým jednáním porušil § 4 písm. a), b); § 17 odst. 5 písm. a), b) c) silničního zákona. Není tedy zřejmé, porušením které právní povinnosti se měl stěžovatel dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 silničního zákona, a porušením kterých právních povinností se měl dopustit zbylých přestupků.

[17] Uzavírá, že z výroku prvostupňového rozhodnutí nelze seznat, jakým konkrétním jednáním se měl stěžovatel dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí nesmí být koncipován jako popis skutkového průběhu a následný výčet právních kvalifikací přestupků, kterých se řidič dopustil, a výčet paragrafů, definujících právní povinnosti, které měl řidič porušit. Vždy je nutné, aby bylo zřejmé, jakého přestupku (jak právně kvalifikovaného) se řidič dopustil jakým jednáním, a porušením jaké právní povinnosti naplnil právě onu skutkovou podstatu přestupku.

[18] Dále uvádí, že nikdy nepopíral, že způsobil dopravní nehodu, od počátku tvrdil, že byl viníkem dopravní nehody, a to z důvodu, že dostal smyk v důsledku najetí na krajnici. Namítal, že se nedopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, který dle zákona spočívá v neoprávněném předjíždění.

[19] Svědek K. na položenou otázku, zda měl stěžovatel před sebe při předjíždění dostatečný rozhled, odpověděl, že ano. Porušení povinnosti dle § 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu tedy nemá oporu ve spisu, resp. jej provedené důkazy vylučují.

[20] Žádný důkaz nevyvracel verzi předloženou policistům stěžovatelem, totiž že po ukončení předjížděcího manévru dostal smyk, v důsledku kterého došlo ke střetu. Naopak bylo toto tvrzení některými důkazy prokázáno (např. výpovědí svědka M., který popřel, že by stěžovatel brzdil proto, aby se zařadil před vozidlo, které předjížděl, tedy se zařadil před předjížděné vozidlo zcela standardně). Ze skutečnosti, že řidič technicky nezvládne předjíždecí manévr a najede na obrubník nelze dovozovat, že by předjížděl v rozporu se zákonem.

[21] V této souvislosti zpochybnil svědeckou výpověď svědka K., a to jednoduchým výpočtem, dle kterého tento nemohl vidět, zda se mohl bezpečně zařadit před předjížděné vozidlo, jednoduše proto, že toto se nacházelo od svědka příliš daleko na to, aby jej mohl vidět. Stěžovatel předložil jednoduchý výpočet, založený na reálných číslech BESIP, kdy

krajský soud tuto námitku nijak nevypořádal, pouze konstatoval, že jej inspirovala k výpočtu jinému, a sice k výpočtu výhledového poměru stěžovatele. Výpočet krajského soudu vychází z předpokladu, že rozestupy vozidel byly 40 metrů, tj. z údaje tvrzeného v žalobě; pokud soud uznal tyto hodnoty pro svůj výpočet, potom zároveň musel akceptovat argument, že řidič prvého předjížděného vozidla nemohl vidět, jaký měl stěžovatel rozhled při předjíždění druhého vozidla, jednoduše proto, že to pro něj bylo příliš daleko.

[22] Výpočet krajského soudu je pak irelevantní proto, že pracuje s přesnými čísly (rychlostmi vozidel) která však jsou jen orientační, nebyla prokázána. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel potřeboval výhled na 518 metrů v případě, že by předjížděl vozidla rychlostí jen o 10 km vyšší, než jela sama, přičemž měl mít výhled cca 360 m. Krajský soud zde nedůvodně předjímal, že stěžovatel při předjíždění dodržel nejvyšší povolenou rychlost jízdy. Pokud by však jel rychlostí 110 km/h, tj. rychlostí o 30 km/h vyšší než předjížděná vozidla, pak potřeboval k předjetí dráhu 172 m, tj. měl téměř 200 metrů „rezervu“. Zároveň východisko soudu stran dohlednosti v okamžiku počátku předjíždění nebylo prokázáno. Soud odkázal na server mapy.cz, aniž by při jednání provedl například konkrétní snímek mapy s vyznačenou vzdáleností, či fotografii dohlednosti.

[23] Ohledně seznámení se s podklady rozhodnutí stěžovatel namítá, že dne 12. 5. 2014 s kompletními podklady pro rozhodnutí seznámen nebyl, jednoduše proto, že nebyly opatřeny. Správní orgán odročil jednání na den 2. 6. 2014, což mu oznámil při jednání dne 12. 5. 2014. Nemohl vědět, že právě dne 2. 6. 2014 bude ukončeno dokazování a dostane příležitost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když o takovém postupu nebyl poučen. Zároveň se z ničeho nepodává, že by byl poučen o tom, že právě při jednání 2. 6. 2014 má „poslední možnost“ vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.

[24] Navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[25] Žalovaný ve vyjádření ze dne 3. 8. 2016 uvedl, že se plně ztotožňuje s právními závěry a odůvodněním napadeného rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[26] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[27] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik

závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Veškerá výše uvedená kritéria rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je vyčerpávajícím způsobem odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[29] Stěžovatel konkrétně namítá, že krajský soud nevypořádal jeho námitku, ve které jednoduchým výpočtem zpochybnil svědeckou výpověď svědka K. (stěžovatel tvrdil, že tento svědek nemohl vidět dokončení předjížděcího manévru). Krajský soud tuto námitku nepominul, naopak výslovně uvedl, že jej tato námitka inspirovala ke zjištění, jaký výhled měl samotný stěžovatel, než začal předjíždět (viz druhý odstavec na str. 11 napadeného rozsudku). Krajský soud tedy považoval za podstatnou otázku výhledu stěžovatele před zahájením předjíždění, nikoliv to, jaký výhled měl svědek K. S tvrzeným rozporem ve výpovědi svědka K. se krajský soud vypořádal na str. 10 napadeného rozsudku.

[30] Nejvyšší správní soud se následně zabýval námitkami směřujícími do výroku prvostupňového rozhodnutí.

[31] Prvostupňovým rozhodnutím (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 14. 8. 2014, č. j. 2014/1491/SPR/SEV) byl žalobce uznán vinným „*ze spáchání přestupků proti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k), ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), neboť dne 16. ledna 2014 v 09:35 hod., na silnici č. III/3012 v km 7,462, mezi obcemi Trutnov a Radeč, okr. Trutnov, (souřadnice GPS -626698,585/-1009719,927) jako řidič s vozidlem zn. ŠKODA Octavia Combi, rzv. X, způsobil dopravní nehodu tím, že při předjíždění jiných vozidel ohrozil řidičku Z. L., nar. X, přijíždějícího protijedoucího vozidla zn. Citroen, rzv. X, kdy při následném brzdění došlo ke smyku vozidla a následnému střetu levého boku vozidla zn. Škoda s levou přední částí vozidla zn. Citroen. Vozidlo zn. Škoda se po vzájemném střetu odrazilo do jízdního pruhu své původní jízdy. Vozidlo zn. CITROEN po střetu vozidel vjelo vpravo mimo komunikaci, kde pravým bokem narazilo do stromu a následně vjelo na zemědělskou půdu, kde zůstalo stát. Při dopravní nehodě došlo k lehkému zranění řidičky vozidla zn. CITROEN (pohmoždění hrudníku). Z místa dopravní nehody byla vozidlem RZP převezena do Oblastní nemocnice Trutnov, odkud po ošetření byla propuštěna bez nutnosti další zdravotní péče. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. a), b); ustanovení § 17 odst. 5 písm. a), b), c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Dechové zkoušky byly na místě dopravní nehody u obou řidičů provedeny přístrojem Dräger Alcotest 7510 s negativními výsledky. Technická závada jako příčina dopravní nehody, nebyla na místě ohledáním zjištěna ani uplatněna. Při dopravní nehodě na vozidle zn. ŠKODA vznikla hmotná škoda ve výši cca. 30tis. Kč, na vozidle zn. CITROEN vznikla hmotná škoda ve výši cca. 80tis. Kč. Dále došlo k poškození krajnice ve výši cca. 3tis. Kč.*“

[32] Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný

z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

[33] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.

[34] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

[35] Podle § 17 odst. 5 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu řidič nesmí předjíždět a) nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, b) jestliže by se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet, c) jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.

[36] Výrok o spáchání přestupku nemusí být koncipován tak, že každému spáchanému přestupku odpovídá samostatná skutková věta popisující spáchané jednání. V případě jednočinného souběhu dvou přestupků postačuje uvedení souhrnného popisu skutku (obsahujícího všechny znaky skutkových podstat spáchaných přestupků) a vymezení přestupků, jichž se pachatel dopustil. Jakým způsobem byly naplněny jednotlivé znaky skutkové podstaty jednotlivých přestupků (v jakém konkrétním „jednání“ byl spatřován který z přestupků), je náležitostí odůvodnění rozhodnutí o přestupku, nikoliv výroku.

[37] V projednávané věci bylo v prvostupňovém rozhodnutí na str. 5 až 7 podrobně popsáno, že stěžovatel předjížděl v rozporu s § 17 odst. 5 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu (tj. v situaci, kdy předjíždět nesměl) a tím se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byl spatřován v tom, že stěžovatel způsobil dopravní nehodu, při níž došlo k lehkému zranění řidičky protijedoucího vozidla, čímž porušil § 4 písm. a) a b) zákona o silničním provozu. Tomuto odůvodnění odpovídá i popis skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Jen pro úplnost soud uvádí, že přestupek dle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu byl opravným usnesením z výroku prvostupňového rozhodnutí odstraněn (bod 15 kasační stížnosti).

[38] Nejvyšší správní soud připouští, že skutek by mohl být ve výroku prvostupňového rozhodnutí popsán podrobněji a srozumitelněji [zejména z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu]. Nicméně, tak jak byl skutek popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí, naplňuje veškeré náležitosti § 77 zákona o přestupcích. Byl specifikován dostatečně konkrétně na to, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2

As 34/2006 – 73, dle něhož „*[v]ýrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“). Zároveň obsahuje veškeré skutkové okolnosti podstatné pro naplnění znaků skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Je z něj zřejmé, že stěžovatel v daném čase a místě jako řidič motorového vozidla předjížděl jiná vozidla a při tom ohrozil řidičku přijíždějícího protijedoucího vozidla a způsobil dopravní nehodu. Rovněž jsou ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedena zákonná ustanovení, jež tímto jednáním porušil – a to § 17 odst. 5 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu [ustanovení § 4 písm. a) a b) zákona o silničním provozu se evidentně nevztahují k přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, ale k přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona]. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je tedy zjevné, že stěžovatel předjížděl v případech, kdy je to obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.

[39] Zbývá doplnit, že přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nemůže být spáchán „neoprávněným předjížděním“ (předjížděním v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno), jak stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se totiž vztahuje na jiná jednání, než která jsou uvedena pod písmeny a) až j) tohoto odstavce. Nevztahuje se tudíž na „neoprávněné předjíždění“, které je upraveno samostatnou skutkovou podstatou v § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Také námitky napadající nesrozumitelnost výroku příkladem zaměnitelností přestupků z důvodu různého překročení povolené rychlosti či užitím technicky nezpůsobilého vozidla nejsou pro věc podstatné, neboť s posuzovanými přestupky žádným způsobem nesouvisí.

[40] Soud se následně zabýval námitkami směřujícími do zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že skutkový stav věci nedává žádné pochybnosti o tom, že se stěžovatel dopustil přestupků kladených mu za vinu [včetně přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu].

[41] Co se týče svědka P. K., je pravdou, že tento na otázku: „*Měl řidič vozidla Škoda před sebe dostatečný rozhled?*“, odpověděl, že ano. Je však otázkou, co měl touto odpovědí na mysli. Svědek K. totiž zároveň vypověděl následující: „*Jel jsem z Trutnova do Radče, kdy za starým Rokytníkem jelo přede mnou ještě nějaké vozidlo. Na rovince mě předjelo jedno vozidlo, a pak za ním vozidlo Škoda Octavia. To jsme se blížili k pravotočivé zatáčce, pak už to nemohl stihnout. V protisměru vyjelo auto a došlo ke střetu.*“ Na otázku: „*Mohl se řidič vozidla Škoda zařadit bezpečně před Vás i před vozidlo jedoucí před Vámi?*“, svědek odpověděl, že ne. Na otázku: „*Začalo vozidlo škoda intenzivně brzdit, aby se zařadil před Vámi jedoucí vozidlo?*“ svědek odpověděl: „*Vozidlo začalo brzdit, aby se zařadilo před vozidlo jedoucí přede mnou.*“. Na otázku: „*Viděl jste, že vozidlo Škoda dostalo smyk?*“, svědek odpověděl, že ano. Na otázku: „*Kdy dostalo vozidlo Škoda smyk?*“, svědek odpověděl: „*Před vozidlem jedoucím přede mnou to strhl a pak následoval smyk, kdy se to řidič snažil srovnat, vozidlo šlo z jedné strany na druhou a došlo ke střetu.*“ Výpověď svědka K. tedy rozhodně nepodporuje verzi stěžovatele (že se zařadil před předjížděná vozidla a smyk dostal až následně poté, co najel na krajnici ve svém jízdním pruhu).

[42] Verzi stěžovatele nepodporuje ani výpověď svědka O. M., který uvedl následující: „*jel jsem od Trutnova, kdy mě při výjezdu z lesejka předjelo černé auto, které jelo rychle. Dojel jsem na rovinku, před zatáčku, kdy mě dojelo vozidlo Škoda, které mě začalo předjíždět a když jsem si ho všimnul tak bylo na levé straně, pak následuje rovinka vozidlo jelo po levé straně. V tomto okamžiku, jelo v protisměru vozidlo Citroen. Řidič vozidla Škoda strhnul řízení, aby se dostal zpět vpravo. Vozidlo šlo do smyku, kdy při vyrovnávání došlo ke střetu s protijedoucím vozidlem. Škodovka se po střetu srovnala a pokračovala rovně ve směru jízdy. Vozidlo Citroen vyletělo ze silnice, přetočilo se přes střechu a zůstalo na kolách v poli. Přiběhl jsem k vozidlu a snažil se paní vyprostit ven, kdy jsme jí vyndali okýnkem (pravé přední dveře). Pak přijela RZS, hasiči a policie.*“ Na otázku: „*Mohl se řidič vozidla Škoda zařadit bezpečně před Vás?*“, svědek odpověděl, že ne. Na otázku: „*V okamžiku, Vás vozidlo Škoda začalo předjíždět, v jaké vzdálenosti bylo protijedoucí vozidlo?*“, svědek odpověděl: „*Když mě začal předjíždět, tak ještě nebylo vidět.*“ Na otázku: „*Měl řidič vozidla škoda před sebe dostatečný rozhled?*“, svědek odpověděl: „*Myslím si, že to moc vidět nebylo.*“ Na otázku: „*Začalo vozidlo škoda intenzivně brzdit, aby se zařadil před Vámi jedoucí vozidlo?* (pozn. NSS: před vozidlem svědka M. žádné jiné vozidlo nejelo, zřejmě se jedná o chybu v psaní v protokolu o ústním jednání)“, svědek odpověděl: „*Myslím si, že ne. Začal brzdit až v okamžiku, kdy se tam objevilo vozidlo Peugeot* (pozn. NSS: zjevně myšleno vozidlo Citroen), *kdy mě už předjel a pokračoval v jízdě stále po levé straně.*“

[43] Verzi stěžovatele nesvědčí ani fotodokumentace obsažená ve správním spisu, na které je zachycena brzdná stopa jeho vozidla (jeho levých kol) u krajnice v levém (protisměrném) jízdním pruhu, která se táhne až téměř k pravděpodobnému místu střetu vozidel.

[44] Z pořízené fotodokumentace dále vyplývá, že stěžovatel měl v okamžiku, kdy zahájil předjíždění (před pravotočivou zatáčkou), velmi omezený rozhled, a to s ohledem na skutečnost, že se nejednalo o rovný úsek silnice, ale za pravotočivou zatáčkou následovala zatáčka levotočivá (přičemž stěžovatel hodlal předjíždět dvě vozidla). O nedostatečném rozhledu na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, ostatně svědčí (mimo fotodokumentace a výpovědí svědků) i skutečnost, že došlo k dopravní nehodě, tak jak k ní došlo (stěžovatel se nestihl zařadit před předjížděná vozidla, přičemž sám vypověděl, že při zahájení předjíždění protijedoucí vozidlo Citroen neviděl).

[45] Lze tedy uzavřít, že z provedeného dokazování vyplývá, že stěžovatel porušil § 17 odst. 5 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu.

[46] Stěžovatel v kasační stížnosti dále zpochybňuje výpočet provedený krajským soudem. Namítá, že soud nedůvodně předjímal, že při předjíždění dodržel nejvyšší povolenou rychlost jízdy (90 km/h). Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že výpočet provedený krajským soudem je pro posouzení věci nadbytečný, neboť porušení § 17 odst. 5 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu bylo bez důvodných pochybností prokázáno důkazy provedenými ve správním řízení (viz výše). Krajskému soudu však nelze vyčítat, že vycházel z rychlosti stěžovatelova vozidla ve výši 90 km/h. Stěžovatel totiž sám při ústním jednání dne 12. 5. 2014 vypověděl, že jel v daném úseku rychlostí 90 km/h. Stejně tak do

úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 20. 1. 2014 uvedl, že předjížděl rychlostí 90 km/h. Tento úřední záznam dle samotného stěžovatele (viz str. 3 žaloby) „*dává nejvěrohodnější svědectví o skutkovém průběhu, neboť vzpomínky žalobce nebyly v tu chvíli nijak deformovány (vlivem běhu času).*“

[47] Krajskému soudu je však třeba vytknout, že vycházel z údajů uvedených na internetovém portálu www.mapy.cz, aniž by obsah těchto internetových stránek učinil předmětem dokazování při jednání. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 – 70, „*zjišťuje-li soud obsah určité internetové stránky za účelem zjištění skutkových otázek, může se tak stát toliko v rámci dokazování. Vědomost o obsahu určité internetové stránky nemůže být skutečností obecně známou, kterou podle § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat. (...) Protože dokazování provádí soud při jednání (§ 77 odst. 1 s. ř. s.), je evidentní, že krajský soud pochybil, pokud provedl důkaz obsahem internetových stránek s cílem upřesnit skutkový stav dané věci (...) mimo jednání.*“ Tato vada řízení před krajským soudem však neměla vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť výpočet dráhy nutné pro předjetí vozidel a na něj navázané zjišťování rozhledu stěžovatele prostřednictvím internetového portálu www.mapy.cz bylo ve věci nadbytečné (sám krajský soud je označil za podpůrné – viz str. 12 napadeného rozsudku). Vina stěžovatele totiž byla jednoznačně prokázána důkazy provedenými ve správním řízení (viz výše), z nichž krajský soud převážně vycházel.

[48] Na závěr se soud zabýval námitkou, že nebyla stěžovateli dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl přípisem ze dne 10. 4. 2014 poučen o tom, že má v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí na ústním jednání dne 12. 5. 2014. V protokolu o ústním jednání ze dne 12. 5. 2014, který stěžovatel podepsal, je pak uvedeno, že byl ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady pro rozhodnutí a neměl žádné návrhy na doplnění spisu nebo provedení změn. Dále je zde uvedeno, že za účelem výslechu svědků se nařizuje nový termín ústního jednání na den 2. 6. 2014 a že obviněný bere na vědomí, že nebude předvolán samostatnou „předvolánkou“. V protokolu o ústním jednání ze dne 2. 6. 2014, který stěžovatel rovněž podepsal, je uvedeno, že byl ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady pro rozhodnutí a neměl žádné návrhy na doplnění spisu nebo provedení změn. Rovněž je zde uvedeno, že „*[v]zhledem k povaze přestupku a po zhodnocení všech důkazních prostředků, správní orgán zašle obviněnému písemné rozhodnutí o přestupku na kontaktní adresu, kterou obviněný uvedl ve svých nacionáliích (do místa jeho trvalého bydliště). Obviněný byl poučen, že pokud si rozhodnutí o přestupku ve stanovené lhůtě nevyzvedne, bude postupováno v souladu s ustanovením § 24 správního řádu.*“

[49] Na základě uvedeného lze uzavřít, že stěžovatel byl seznámen s veškerými podklady pro rozhodnutí a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovateli muselo být z poučení daného mu při jednání dne 2. 6. 2014 jasné, že po tomto jednání bude následovat rozhodnutí ve věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[50] S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[51] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu